

savnes i den højtærede Statsministers Tale, er det, som det forekommer mig, at den, der taler paa den danske Stats Vegne, maatte sætte i Spidsen for alt, hvad han udtaler i denne Sag, det, som maatte være det første og sidste: Fremhævelsen af den uendelige Betydning for Danmark, det har at faa Flensborg med. Historien viser, at saa længe denne Strid har staaet paa, har dette været klart for alle Danske. Det var klart i Tiden mellem de to Krige, og det var klart i 1864; man følte, at Flensborg var Sønderjyllands Hjertestad, at den ikke kunde rives bort uden den alvorligste Fare for Danskheden i hele Slesvig. Det kunde og burde den højtærede Statsminister have udtalt samtidig med, at han naturligvis stillede sig loyalt paa Fredstraktatens Grund.

Hvis den højtærede Statsminister havde indskrænket sig til, saaledes som den sønderjyske Minister gjorde i Dag, at sige: Vi vil have en Afgørelse paa Fredstraktatens Grund; vi ønsker det mest mulige af dansk reddet for Danmark, men vi overlader med Tryghed Kommissionen og de allierede Magter at fortolke Fredstraktaten — hvis den højtærede Statsminister havde sagt dette og kun dette, saaledes som Ministeren for de sønderjyske Anliggender gjorde i Dag, havde der paa dette Punkt ikke været noget i Vejen; thi Ministeren for de sønderjyske Anliggender indlod sig ikke paa at give Kommissionen den Pegepind, at det var afgørende, om der blev et Fler-tal i Flensborg eller ikke uden Hensyn til de økonomiske og geografiske Forhold.

Maa jeg slutte med at sige, hvad jeg ikke fik Tid til at sige i min forrige korte Bemærkning, at ogsaa jeg glæder mig over den Udtalelse, der fremkom fra den højtærede Statsminister om, at han til syvende og sidst vilde lægge hele Sagen i Folkets Haand. Den høje Regering har ikke noget Mandat til at afgøre denne Sag paa det danske Folks Vegne, absolut ikke, og Rigsdagen er heller ikke valgt med dette Spørgsmaal for Øje. Derfor mener jeg, at Sagen maa tages saaledes — og jeg haaber bestemt, at den højtærede Minister vil kunne godkende denne Fortolkning —, at hvis der ikke er Enighed mellem samtlige store Partier paa Rigsdagen om at afvise Kommissionens og de allierede Hovedmagters Afgørelse med Hensyn til Flensborg, indankes Sagen for det danske Folk, hvis Fler-tal træffer Afgørelsen.

Statsministeren (Zahle): Jeg er saa lykkelig at kunne konstatere, at jeg ogsaa

paa dette sidste Punkt er fuldkommen enig med det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), som ikke kan faa skabt noget Uenighedsgrundlag mellem sig og mig.

Formanden: Folketingsmanden for Hjørring Amts 3die Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Vanggaard: Jeg stillede i min Tale i Gaar et Spørgsmaal til den sønderjyske Minister. Ministeren var ikke til Stede, jeg kan derfor ikke bebrejde ham, at han ikke har besvaret det. Det er et Spørgsmaal, jeg begrundede i Gaar og derfor ikke skal motivere i Dag, nemlig, om den sønderjyske Minister har godkendt den Tale, som Statsministeren holdt her for nogle Dage siden.

Jeg vil derefter udtale et Par Ord til den højtærede Statsminister. Det forbyrser mig, at han overfaldt mig, der stod fredeligt nede i Forsamlingen, med at skælde mig ud for Anneksionist. Formodentlig har han ikke kunnet finde noget andet og værre Skældsord; vi er jo vant til at blive kaldt Chauvinister, Militarister og Anneksionister. Den Gang, vi vilde redde Vestindien, var vi Chauvinister og Militarister; nu er vi Anneksionister. Det forekommer mig beklageligt, hvad jeg ogsaa sagde i Gaar, at den danske Statsminister taler om Anneksion overfor det gamle danske Land Sønderjylland, som med Historiens Ret er vort. Den eneste Anneksion, der er foretaget overfor dette Land, er den, som Preussen foretog i 1864. For øvrigt kan den højtærede Statsminister slet ikke beskyldes mig for at have indtaget forfærdelige Standpunkter. Jeg har ønsket Afstemningen, Selvbestedelsesretten, i Sønderjylland udstrakt over et noget større Omraade end Statsministeren. Det kan ikke forekomme mig at være en Anneksion. Jeg har ikke talt om, at jeg vilde tage hele 2den Zone uden Afstemning. Jeg begriber derfor ikke, hvorfra Ophidselsen kommer.

Jeg vil stille det Spørgsmaal til den højtærede Statsminister: Hvorledes vil Statsministeren forsvare Byen Tønders Tilslutning til Danmark, naar han kun vil tage Flensborg med dansk Stemme-flertal uden Hensyn til de geografiske og økonomiske Forhold? Hvorledes vil Statsministeren stille sig til Byen Tønder, som han forlanger annekteret — for at benytte Statsministerens Udtryk — uden Hensyn til, hvad Tønders Borgere mener om deres